

Vlaams
Parlement

ingediend op **1555** (2017-2018) – Nr. 3
28 juni 2018 (2017-2018)

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuur,
Ruimtelijke Ordening, Energie en Dierenwelzijn
uitgebracht door Els Robeyns en Sabine Vermeulen

over het ontwerp van decreet

tot wijziging van
de wet van 14 augustus 1986
betreffende de bescherming
en het welzijn der dieren
in het kader van de zesde staatshervorming

Samenstelling van de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening, Energie en Dierenwelzijn:

Voorzitter: Tinne Rombouts.

Vaste leden:

Piet De Bruyn, Andries Gryffroy, Bart Nevens, Axel Ronse, Ludo Van Campenhout, Wilfried Vandaele;
Robrecht Bothuyne, Lode Ceyssens, Tinne Rombouts, Valerie Taeldeman;
Gweny De Vroe, Lydia Peeters;
Rob Beenders, Bruno Tobback;
Johan Danen.

Plaatsvervangers:

Jelle Engelbosch, Sofie Joosen, Jos Lantmeeters, Jan Peumans, Grete Remen, Sabine Vermeulen;
Sonja Claes, Jos De Meyer, Bart Dochy, Orry Van de Wauwer;
Mathias De Clercq, Willem-Frederik Schiltz;
Bert Moyaers, Els Robeyns;
Elisabeth Meuleman.

Toegevoegde leden:

Stefaan Sintobin;
Hermes Sanctorum-Vandevoorde.

Documenten in het dossier:

- 1555** (2017-2018) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2: Amendementen

INHOUD

I.	Toelichting	4
1.	Algemeen	4
2.	Artikelsgewijze toelichting	4
II.	Bespreking.....	10
1.	Vragen en opmerkingen van de leden	10
1.1.	Tussenkost van Hermes Sanctorum-Vandevoorde	10
1.2.	Tussenkost van Bart Caron.....	11
1.3.	Tussenkost van Els Robeyns	12
1.4.	Tussenkost van Bart Dochy	12
1.5.	Tussenkost van Sabine Vermeulen	12
1.6.	Tussenkost van Tinne Rombouts	13
2.	Antwoorden.....	13
3.	Aanvullende bespreking	15
4.	Toelichting en bespreking amendementen	16
III.	Stemming	17
	Gebruikte afkortingen	18

De Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening, Energie en Dierenwelzijn besprak op 26 juni 2018 het ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren in het kader van de zesde staatshervorming (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1555/1).

I. Toelichting

1. Algemeen

Minister *Ben Weyts* licht de twee hoofddoelstellingen van het ontwerp van decreet toe. Enerzijds wordt de wet op het dierenwelzijn na de bevoegdheids-overdracht op Vlaamse leest geschoeid, door de vervanging van verschillende verwijzingen naar "de Koning" en "de FOD Volksgezondheid". Die begrippen worden in overeenstemming gebracht met de Vlaamse instellingen. Anderzijds zijn er een aantal inhoudelijke wijzigingen, hierna toegelicht, waarbij de wijzigingen inzake de zesde staatshervorming slechts details betreffen.

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 2

Artikel 2 van het ontwerp wijzigt de definities. De definitie van 'verantwoordelijke' wordt gegeven. Het gaat om de persoon die verantwoordelijk is voor het welzijn van een dier, zodat de betrokkenen elkaar niet meer met de vinger kunnen wijzen als er problemen worden vastgesteld.

De oorspronkelijk voorziene definitie van 'een dienst' werd op advies van de Raad van State geschrapt, omdat dit reeds geregeld is in het decreet van 8 juni 2018 houdende de aanpassing van de decreten aan de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG, goedgekeurd in het Vlaams Parlement op 30 mei 2018 (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1556/6).

Artikel 3

Artikel 3 van het ontwerp wijzigt artikel 3bis van de Dierenwelzijnswet; het gaat over een positieve lijst. Bij de invoering van het verbod op het houden van wilde dieren in circussen door de federale overheid, werd in paragraaf 2 ook punt 7°, over de uitzondering voor circussen op het verbod op het houden van dieren die niet op de positieve lijst staan, geschrapt. In punt 6° werd de verwijzing naar punt 7° echter niet geschrapt. Dit wordt nu rechtgezet.

Paragraaf 3 machtigt de Vlaamse Regering om diegenen die volgens de wet wel dieren mogen houden die niet op de positieve lijst staan, alsnog een verbod op te leggen om bepaalde dieren te houden. Op advies van de Raad van State werd verduidelijkt dat het gaat om dieren die niet op de positieve lijst staan en dat deze bepaling een individuele beslissingsbevoegdheid betreft. Er werd ook toegevoegd in welke omstandigheden een verbod kan worden opgelegd.

Artikel 4

Artikel 4 van het ontwerp wijzigt het bestaande artikel 4 van de Dierenwelzijnswet. Dat is het algemeen basisartikel dat bepaalt dat elk dier gehouden moet worden volgens zijn noden en behoeften. Er wordt een nieuwe paragraaf

toegevoegd, die de mogelijkheid biedt om een verbod op het gebruik van elektrische halsbanden voor honden in te voeren.

De minister benadrukt dat het om een mogelijkheid gaat. Er is een praktische modaliteit. De elektrische halsband kan worden behouden voor bepaalde doelgroepen, voor gebruik bij opleiding of gedragstherapie voor honden. Er is dus geen volledig verbod. De minister ziet problemen bij de definitie van sommige doelgroepen. Zo is bijvoorbeeld 'gedragstherapeuten' geen geregeld beroep. Iedereen kan zich vandaag gedragstherapeut noemen. In afwachting van een mogelijke verdere uitwerking creëert het ontwerp van decreet hier een rechtsgrond op basis waarvan de Vlaamse Regering desgevallend een regeling kan uitwerken.

Paragraaf 5 voorziet in de mogelijkheid om maatregelen op te leggen om de naleving van artikel 4 af te dwingen.

Artikel 5

Artikel 5 van het ontwerp wijzigt het huidige artikel 5 van de Dierenwelzijnswet, dat gaat over de erkenningsplicht voor een aantal inrichtingen. Paragraaf 3 bestaat uit twee leden, maar door een materiële fout uit het verleden zijn die inhoudelijk identiek. Het eerste lid wordt nu geschrapt om dit recht te zetten.

De verplichting van de inspectiedienst Dierenwelzijn om van elke inbeslagname in een erkende inrichting een verslag te bezorgen aan de minister, wordt geschrapt. Dat is een vormvereiste zonder veel meerwaarde. Bij ernstige schendingen en in geval van herhaling wordt trouwens altijd een dossier aan de minister bezorgd met het oog op de intrekking van de erkenning.

De artikelen 6 tot en met 8 gaan over aanpassingen in het kader van de zesde staatshervorming.

Artikel 9

Artikel 9 gaat over de opvang van zwervende, verloren en achtergelaten dieren. De Dierenwelzijnswet bepaalt dat de burgemeester kan beslissen een achtergelaten dier te laten doden overeenkomstig het advies van de dienst Dierenwelzijn wanneer er geen opvang kan worden gevonden. Er is ook een regeling opgenomen voor landbouwdieren die geveild kunnen worden, wat niet echt meer van deze tijd is. Bovendien kan tegenwoordig op basis van het oormerk het dier altijd worden herenigd met de eigenaar. Die passage kan dan ook worden geschrapt.

Op advies van de Raad van State is verduidelijkt dat het gaat om een advies van de dienst Dierenwelzijn in individuele gevallen en niet om een bevoegdheid voor de dienst om algemene richtlijnen uit te vaardigen.

Artikel 11

Artikel 11 wijzigt artikel 10bis van de Dierenwelzijnswet en gaat over een verbod op de verkoop op krediet. De verwijzing naar de wet van 12 juni 1991 op het consumentenkrediet wordt vervangen door een verwijzing naar de huidige relevante regelgeving, met name het Wetboek van Economisch Recht. Op advies van de Raad van State werd gepreciseerd dat het gaat om titel 4 van boek VII van het Wetboek van Economisch Recht. Dat is een heel specifieke verwijzing.

De artikelen 10, 12 en 13 zijn aanpassingen in het kader van de zesde staatshervorming.

Artikel 14

Artikel 14 wijzigt artikel 13 van de Dierenwelzijnswet en gaat over transport. Certificaten voor vervoermiddelen voor lang transport werden afgeleverd door het FAVV maar door de regionalisering is dit een Vlaamse bevoegdheid geworden. Met dit artikel wordt in een wettelijke basis voorzien om de regels voor het afleveren van die certificaten te bepalen.

Op advies van de Raad van State werd deze bepaling ingevoegd als tweede lid van paragraaf 1. Paragraaf 2 van dat artikel biedt de mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om in afwijkingen te voorzien voor bijzondere gevallen voor wat de voorwaarden voor het transport van dieren betreft.

Op advies van de Raad van State is verduidelijkt dat het om een regelgevende bevoegdheid gaat en dat de mogelijke afwijkingen beperkt zijn tot deze die zijn opgenomen in de transportverordening.

Op advies van de Raad van State werden ook enkele tekstuele aanpassingen uitgevoerd om de tekst te verduidelijken.

Artikel 15

Artikel 15 wijzigt artikel 14 van de Dierenwelzijnswet en gaat over in- en doorvoer. Daarbij wordt de Vlaamse Regering de mogelijkheid geboden om in afwijkingen te voorzien voor bijzondere gevallen voor wat de voorwaarden voor in- en doorvoer van dieren betreft. Op advies van de Raad van State is een tekstuele aanpassing uitgevoerd om de tekst te verduidelijken.

Artikel 16

Artikel 16 gaat over het slachten en doden van dieren. In 2013 werd een paragraaf toegevoegd aan artikel 16 van de Dierenwelzijnswet, dus vlak voor de overdracht van de bevoegdheid. Die paragraaf voorziet in de wettelijke basis voor de opleiding van de AWO's, het slachthuispersoneel en de personen betrokken bij het doden van pelsdieren, het organiseren van examens en het afleveren van getuigschriften.

Men was wel vergeten om in paragraaf 1 op te nemen dat deze nieuwe paragraaf 3 ook van toepassing moet zijn op slachtingen voorgeschreven door de ritus van een eredienst. Dat is aangepast in overleg met de Raad van State.

Verder wordt in paragraaf 3 een wettelijke basis toegevoegd voor het garanderen van de onafhankelijkheid van de AWO. De minister verduidelijkt dat het gaat over een soort van klokkenluidersregeling zodat een AWO, indien hij rapporteert over de schending van de Dierenwelzijnswet door zijn eigen werkgever, kan genieten van bescherming en dus niet kan worden ontslagen.

De artikelen 17 tot en met 20 betreffen aanpassingen in het kader van de zesde staatshervorming.

Artikel 21

Artikel 21 gaat over de erkenning van fokkers en leveranciers van proefdieren. Naar analogie van wat is bepaald voor gebruikers van proefdieren (de laboratoria) wordt beslist dat de Vlaamse Regering erkenningsvoorwaarden en voorwaarden voor de aflevering, schorsing en intrekking van een erkenning kan bepalen. Daarvoor bestaat al een uitvoeringsbesluit, maar bij wijziging van dit besluit

heeft de Raad van State gesuggereerd om die delegatie expliciet op te nemen in de Dierenwelzijnswet. Op die manier wordt tegemoetgekomen aan die suggestie.

Artikel 22 is een aanpassing ten gevolge van de zesde staatshervorming.

Artikel 23

Artikel 23 gaat over dierproeven. Artikel 24, §5, van de Dierenwelzijnswet bepaalt dat "de dood als eindpunt van een dierproef zoveel mogelijk vermeden moet worden en vervangen door in een vroege fase aangepaste eindpunten". In de Europese richtlijn staat niet "aangepaste eindpunten", maar "vaststelbare, humane eindpunten". Bij een controle van de omzetting van de richtlijn heeft de Europese Commissie daarover een opmerking gemaakt. Nu wordt de Dierenwelzijnswet volledig in overeenstemming gebracht met de Europese richtlijn.

De artikelen 24 tot en met 26 zijn aanpassingen ten gevolge van de zesde staatshervorming.

Artikel 27

Artikel 27 gaat over het Deontologisch Comité, waarbij het vroegere federale Deontologisch Comité wordt vervangen door de Proefdierencommissie. Verder worden de taken duidelijker omschreven, in overeenstemming met de Europese richtlijn.

Op advies van de Raad van State werd verduidelijkt dat de Proefdierencommissie niet uitsluitend wordt samengesteld uit vertegenwoordigers van de wetenschappelijke en medische wereld.

De leden van de Commissie zijn verplicht tot geheimhouding, zoals ook het geval was voor de leden van het Deontologisch Comité. Op advies van de Raad van State werd "gebonden door het beroepsgeheim" vervangen door "verplicht tot geheimhouding", om duidelijk te maken dat het enkel gaat om een deontologische verplichting waar geen strafrechtelijke gevolgen aan verbonden zijn.

Artikel 28 bevat aanpassingen ten gevolge van de zesde staatshervorming.

Artikel 29

Artikel 29 gaat over de Raad voor Dierenwelzijn. De federale Raad voor Dierenwelzijn wordt vervangen door de Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn.

Artikel 30 bevat aanpassingen in het kader van de zesde staatshervorming.

Artikel 31

Artikel 31 gaat over de erkenning van verenigingen voor dierenwelzijn. Dit artikel werd eigenlijk nooit uitgevoerd. De betrokken verenigingen zijn al vertegenwoordigd in de Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn, waardoor dit artikel niets toevoegt en dus kan worden geschrapt.

Artikel 32

Artikel 32 gaat over de controlebevoegdheid, het opstellen van pv's en waarschuwingen. De controlebevoegdheid wordt aangepast in het kader van de zesde staatshervorming. De dienst Dierenwelzijn en de federale en de lokale politie blijven uiteraard bevoegd, het FAVV wordt geschrapt, en er wordt voorzien in een legitimatiebewijs.

Volgens de Raad van State moest worden nagegaan of de aanduiding van de federale en de lokale politie en van contractuele medewerkers van de dienst Dierenwelzijn inderdaad past binnen de bevoegdheidsverdeling. Wat de politie betreft, is dat eigenlijk in lijn met de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Volgens die wet kunnen decreten bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest niet uitdrukkelijk bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheden.

Wat de bevoegdheid van de contractuele medewerkers van de dienst Dierenwelzijn betreft, werd een beroep gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Er kunnen niet altijd voldoende gekwalificeerde statutaire personeelsleden worden aangewezen voor het toezicht op de naleving van de Dierenwelzijnswet. Het gaat hier over de bestending van een bestaande toestand. De schrapping hiervan zou eens te meer disproportionele gevolgen hebben voor de bestaande praktijk op het terrein. Het inzetten van gekwalificeerd personeel, ongeacht het al dan niet statutair statuut van het personeelslid, is noodzakelijk om de dierenwelzijnswetgeving ten volle en adequaat te kunnen blijven handhaven en om straffeloosheid te voorkomen.

Op advies van de Raad van State is de bevoegdheid om controles uit te voeren in erkende laboratoria niet langer beperkt tot de medewerkers van de dienst Dierenwelzijn.

De mogelijkheid wordt ingevoerd dat medewerkers van de dienst Dierenwelzijn zich kunnen laten vergezellen door externe experts op grond van hun deskundigheid. Er is trouwens een gelijkaardige bepaling in het kader van het milieubeleid. Het zal vaak een dierenarts zijn, maar ook andere personen kunnen waardevolle expertise hebben om de mensen van de dienst Dierenwelzijn bij te staan.

Er wordt in artikel 34 van de Dierenwelzijnswet ook een nieuwe paragraaf 2bis ingevoegd, die het voor de bevoegde diensten mogelijk maakt om voor het doen van vaststellingen audiovisueel materiaal van derden te gebruiken, op voorwaarde dat die personen dat materiaal rechtmatig hebben gemaakt of verkregen. Die toevoeging is nodig omdat in het kader van het convenant duidelijke afspraken zijn gemaakt over het plaatsen van camera's. Die beelden moeten gebruikt kunnen worden. Illegale beelden van om het even wie kunnen niet gebruikt worden.

Artikel 33

Met artikel 33 wordt een artikel 34ter ingevoegd in de Dierenwelzijnswet dat de wettelijke basis creëert voor het inzetten van dierenartsen die geen deel uitmaken van de Vlaamse overheid, voor controles in slachthuizen. Dat is belangrijk om een Vlaams inspectieteam te kunnen opstellen voor de controle op de naleving van de regelgeving op het dierenwelzijn in de slachthuizen. De huidige inspectiedienst is te beperkt om die gigantische taak erbij te nemen. Met deze bepaling kunnen daardoor externe dierenartsen worden ingezet. Op het federale niveau bestond al de mogelijkheid van het inzetten van zelfstandige dierenartsen belast met een opdracht. De vaststellingen van die dierenartsen kunnen gebruikt worden als basis voor het opstellen van pv's door de inspectiedienst Dierenwelzijn of door de politie. De Vlaamse Regering wordt door dit artikel gemachtigd om de wijze van aanstelling en vergoeding van die dierenartsen te bepalen en retributies op te leggen aan de gecontroleerde inrichtingen voor de opdrachten die uitgevoerd zijn door die aangestelde dierenartsen. Op advies van de Raad van State zijn tekstuele verduidelijkingen aangebracht.

Artikel 34

Artikel 34, tot wijziging van artikel 36 van de Dierenwelzijnswet, betreft strafbepalingen. Door opeenvolgende wijzigingen was in artikel 36 een materiële fout ontstaan, die nu wordt rechtgezet.

De enige inhoudelijke wijziging gaat over het verbod op het houden of verhandelen van geverfde dieren. Tegenwoordig worden dieren ook op andere manieren gekleurd dan met verf en daarom wordt het verbod uitgebreid naar alle dieren die met verf of anderszins kunstmatig gekleurd werden.

Artikel 35

Artikel 35 gaat over strafbepalingen. Voor overtredingen van de wetgeving op het dierenwelzijn is de maximumstraf vandaag drie maanden. Het is de bedoeling om dat in geval van recidive te verhogen met een factor 6 zodat in de toekomst een maximale straf van achttien maanden kan worden uitgesproken door een rechter.

Artikel 37

Artikel 37 gaat over inbeslagnames en onderstreept dat de kosten daarvan ten laste komen van de verantwoordelijke van het dier en dus van degene die effectief de overtreding heeft begaan.

Artikelen 38 tot en met 40

De artikelen 38, 39 en 40 voegen nieuwe artikelen in. De mogelijkheid wordt ingevoerd om de kosten voor opvang van dieren bij inbeslagname in te vorderen door middel van een dwangbevel. Daarvoor werd gekeken naar de milieuregelgeving, waar een gelijkaardige regeling geldt. De schuldenaar kan tegen de invordering door het Vlaamse Gewest verzet aantekenen door een dagvaarding binnen de dertig dagen. Die dagvaarding schorst de invorderingsprocedure.

In het kader van het dwangbevel kan bewarend beslag gelegd worden. Op dit bewarend beslag zijn de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing. Uit het advies van de Raad van State bleek dat de oorspronkelijke formulering niet duidelijk genoeg was.

Het Vlaamse Gewest krijgt ook een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de schuldenaar en kan een wettelijke hypotheek nemen op alle in het Vlaamse Gewest gelegen of geregistreerde goederen van de schuldenaar.

Artikel 41 gaat over de zesde staatshervorming.

Artikel 42

Artikel 42 betreft de inwerkingtreding. Dit decreet treedt in werking op de klassieke wijze, tien dagen na de bekendmaking. De enige uitzondering daarop betreft het verbod op het gebruik van elektrische halsbanden bij honden. Die datum wordt bepaald door de Vlaamse Regering, vanwege de eerder geschetste problematiek.

II. Bespreking

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. Tussenkomst van Hermes Sanctorum-Vandevoorde

Hermes Sanctorum-Vandevoorde is tevreden over de verankering van de controle op de dierenwelzijnswetgeving. Het is een goede zaak dat alle desbetreffende passages zijn aangepast naar het Vlaamse niveau. Zijn tweede algemene bemerking sluit aan op de hoorzitting in de commissie Leefmilieu van 6 juni 2018 rond de slachthuizen, waarop de minister al vaak naar dit ontwerp van decreet verwees (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1640/1). Een aantal aankondigingen vindt hij in dit ontwerp terug, maar andere ontbreken. Zullen die volgen via besluiten van de Vlaamse Regering of van de minister zelf? Wat staat er nog op stapel wat betreft de slachthuizenregelgeving?

Er is een amendement ingediend rond de elektrische halsbanden. Waarom betreft het enkel honden en geen andere dieren? De Raad van State stelt die vraag ook, maar verklaart zich onbevoegd om daar zelf een afweging in te maken. Er bestaan ook elektrische halsbanden voor katten, waarvan het effect twijfelachtig is.

De artikelen 14 en 15 van het ontwerp van decreet gaan over de lange transporten. Dat is zeer belangrijk. De Vlaamse Regering kan regels uitvaardigen wat het certificaat van goedkeuring betreft, maar wat is de impact precies? Betekent dat dat Vlaanderen daadwerkelijk bevoegd is voor de langeafstandstransporten? Wat is de relatie met de federale overheid, die toch ook vergunningen verleent ter zake, of akkoorden afsluit? Wat is precies de rol van Vlaanderen in die langeafstandstransporten?

Wat artikel 16 van het ontwerp van decreet betreft, duurde het een tijdje voor *Hermes Sanctorum-Vandevoorde* doorhad hoe dat nu precies wordt geregeld, want artikel 16 wordt ook gewijzigd via het decreet van 7 juli 2017 houdende wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat de toegelaten methodes voor het slachten van dieren betreft (*Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1213/1). De spreker begrijpt dat dit een overgangsregeling betreft. Hij merkt dat met de Raad van State daarover ook een discussie heeft plaatsgevonden. In de memorie van toelichting staat letterlijk dat er eigenlijk alleen maar een uitspraak wordt gedaan over het eventueel uitvaardigen van regels inzake vakbekwaamheid van personeel werkzaam in de slachthuizen, als het gaat over de ritus van een eredienst. Hij leest dit zo dat alles wat buiten de slachthuizen valt, niet onder deze aanpassing valt. Klopt dat?

Hij beseft dat de Proefdierencommissie een gevoelig punt is. Hij kan zich iets voorstellen bij die verplichte geheimhouding als het gaat over individuele bedrijven, maar al minder als het gaat over een Proefdierencommissie die de regering adviseert. Dat is dus een gemiste kans qua transparantie, ook qua signaal van de sector.

Wat artikel 31 van het ontwerp van decreet en de verenigingen voor dierenbescherming betreft, kan hij eigenlijk niet goed uitmaken of dat een goede of een slechte zaak is. Zijn ze zelf vragende partij geweest om dat erkenningsmechanisme op te heffen, of wat was de aanleiding precies?

Artikel 32 van het ontwerp van decreet schrapt de exclusieve bevoegdheid van de statutaire of contractuele dierenartsen om misdrijven in laboratoria op te sporen en vast te stellen. Begrijpt hij het goed en gaat het hier over het opheffen van de exclusiviteit, en niet van de bevoegdheid? Het lijkt hem sterk dat er geen

controle meer zou gebeuren in laboratoria. Een en ander is echter wat verwarrend geformuleerd.

De passage in artikel 32 van het ontwerp van decreet over die audiovisuele middelen vindt Hermes Sanctorum-Vandevoorde zeer belangrijk. Dat is zeker een meerwaarde, maar hoe wordt dat cameratoezicht verder gereguleerd? Hij begrijpt dat dat niet in een decreet wordt verduidelijkt, maar waarschijnlijk via een besluit. Dat is echter een belangrijk aandachtspunt: hoe lang wordt dat materiaal bijgehouden, wie kan dat bekijken of beluisteren? Wat staat ter zake concreet nog te gebeuren? Ook is er het feit dat onrechtmatig verkregen materiaal niet mag worden gebruikt. Undercoverbeelden zijn dus niet bruikbaar in dezen, wat de spreker wel wat jammer vindt. Dierenleed is dierenleed, dus als daar bewijzen van zijn, kan men die maar beter gebruiken.

Artikel 33 van het ontwerp van decreet legt het Vlaamse DMO-systeem zeer helder uit, aldus Hermes Sanctorum-Vandevoorde. Hij vraagt zich alleen of hoe dat nu concreet zal verlopen. Worden mensen van het FAVV dan ingekanteld in het Vlaamse DMO-systeem? De DMO-regeling wordt ook uitgebreid. Hoe ziet die er dan eigenlijk uit? Mag men verwachten dat er bijvoorbeeld een DMO zal zijn die verantwoordelijk zal zijn voor een aantal hondenkwekerijen?

In punt 2° van artikel 34 van het ontwerp van decreet wordt een onderscheid gemaakt inzake wie op welke manier kan worden bestraft. De spreker vraagt ter zake enige verduidelijking van de minister.

Soms worden zaken gewoon overgenomen uit vorige wetgeving, bijvoorbeeld het feit dat dieren gratis mogen worden weggegeven of via verloting mogen worden uitgedeeld. Blijkbaar kan dat voor professionele doeleinden nog altijd wel gebeuren. De spreker ziet niet goed in waarom die uitzondering zo noodzakelijk is.

De minister zei in de toelichting dat er specifiek inzake elektrische halsbanden voor honden geen ingangsdatum is beslist. Gaat dat dan over de regeling voor die therapeuten, of wat is de precieze aanleiding voor het niet voorzien in een ingangsdatum daarvoor?

1.2. Tussenkoms van Bart Caron

De fractie van *Bart Caron* staat positief ten opzichte van het ontwerp van decreet, dat een belangrijke stap vooruit is. Niet alleen komt dit in Vlaamse regelgeving, maar er worden ook een aantal extra bepalingen toegevoegd, die opnieuw een belangrijke stap vooruit zijn. Toch heeft hij een paar vragen.

Inzake artikel 14 van het ontwerp van decreet, over lange transporten, stelde de minister een rechtsbasis nodig te hebben om de bevoegdheden te kunnen uitoefenen. Hij voert de mogelijkheid van retributies in. Het tweede punt van artikel 14 wijzigt artikel 13 van de Dierenwelzijnswet. Wat is de bedoeling van die maatregel? Er wordt het volgende gesteld: "De Vlaamse Regering bepaalt ook het tarief en de regels voor de betaling van een retributie voor het certificaat van goedkeuring.". Wil de minister een algemeen controletoezicht uitoefenen, of wil hij via dat systeem langeafstandstransporten ontmoedigen of verhinderen?

De minister had het over het onafhankelijk statuut van de AWO's in de slachthuizen. Het is de bedoeling om opleiding mogelijk te maken en hun een onafhankelijk statuut te garanderen. Op welke manier wordt het onafhankelijk statuut van de AWO's juridisch versterkt?

De spreker sluit zich verder aan bij de opmerkingen van Hermes Sanctorum-Vandevoorde over de geheimhouding van de Proefdierencommissie. Het gaat dan

inderdaad niet over individuele vragen van universiteiten of bedrijven, maar er kunnen wel interessante globale conclusies worden getrokken, er kan statistisch materiaal worden gemaakt enzovoort. Het lijkt hem dat geheimhouding ter zake dan eigenlijk niet verplicht is. Het is zelfs in het belang van de samenleving om geaggregeerde gegevens bekend te maken.

Bij artikel 34 van het ontwerp van decreet staan er achttien categorieën van dingen waarvoor je straffen krijgt. De manier waarop dat wordt omschreven, is soms een beetje vreemd om te lezen. Mag kunstenaar Wim Delvoye bijvoorbeeld nog zijn varkens tatoeëren? Bart Caron verdedigt hem niet, want hij heeft daar ook grote vragen bij, maar wil enkel de draagwijdte van die bepaling over 'gekleurde dieren' kennen. Hetzelfde zou men kunnen vragen over de katten van Jan Fabre.

Groen vindt het zeer goed dat de strafmaat voor overtreders in dit ontwerp stevig wordt geregeld.

1.3. Tussenkoms t van Els Robeyns

Els Robeyns benadrukt dat de sp.a-fractie het ontwerp van decreet gaat steunen. Zij sluit zich aan bij veel bedenkingen van de collega's.

De sp.a-fractie heeft een amendement ingediend rond de elektrische halsbanden. Daarin vraagt sp.a waarom het verbod beperkt is tot honden en niet geldt voor andere dieren zoals katten.

1.4. Tussenkoms t van Bart Dochy

Bart Dochy is zeer blij met de verduidelijking en de expliciete uitspraken van minister Ben Weyts inzake de toepassing van paragraaf 2bis vermeld in artikel 32, aangaande undercover genomen beelden. Die kunnen per definitie niet als rechtsgeldig worden beschouwd. Men wil geen valse verwachtingen creëren. Niet iedereen kan zomaar zaken organiseren en denken dat hij daarmee het dierenwelzijn zou bevorderen. Natuurlijk schrikt iedereen bij de beelden die soms naar buiten komen. Niemand wil dat die toestanden aanhouden. Maar dat betekent nog niet dat alle rechtsregels aan de laars moeten worden gelapt. Niemand wil een soort 'verklikingsstaat'. De rechtsstaat heeft haar rechten.

Artikel 37 van het ontwerp van decreet gaat over de inbeslagname en de bestemmingsbeslissing. Meestal wordt dit zeer correct opgevolgd door ambtenaren onder de bevoegdheid van de minister. Af en toe loopt er natuurlijk eens iets scheef. De spreker vraagt de minister als hiërarchisch overste een oog in het zeil te houden. Waar nodig moeten de inbeslagnames natuurlijk plaatsvinden, maar als er een fout wordt gemaakt door een ambtenaar, moet de minister die terugfluiten. CD&V kiest ervoor om het risico op dit vlak te beperken. Als er twijfel is of er is een zaak die niet zo expliciet in het ontwerp van decreet staat, moet er een deskundige dierenarts of een andere deskundige worden betrokken bij de beslissing over de inbeslagname. De juridische mogelijkheden zijn in geval van discussie zeer beperkt. Er is geen administratieve procedure. Wie zich ten onrechte geconfronteerd voelt met een inbeslagname of herbestemming, moet zich wenden tot de Raad van State. Er zijn geen andere juridische mogelijkheden. Misschien valt het te bekijken, na opvolging weliswaar, in welke mate het nodig is om een administratieve procedure in te voeren.

1.5. Tussenkoms t van Sabine Vermeulen

Sabine Vermeulen is tevreden met het ontwerp van decreet, zeker inzake de aanpassing van de terminologie conform de regionalisering van de Dierenwelzijnswet.

Het wijzigt tevens een aantal zaken ten gevolge van gewijzigde beleidsstandpunten. De minister heeft het dierenwelzijn al op de kaart gezet in Vlaanderen. Met dit ontwerp en de technische en andere aanpassingen gaat hij daarmee alleszins verder.

De spreker is zeer verheugd over het verbod op de stroomhalsbanden voor honden. Zij pleit daar al jaren voor. Ze is tevens zeer verheugd over de bepaling die de strafmaat inzake mishandeling en verwaarlozing vermenigvuldigt met een factor 6 in geval van recidive. Dat is een zeer krachtig signaal aan personen die zich herhaaldelijk schuldig maken aan mishandeling en verwaarlozing van dieren.

1.6. Tussenkomenst van Tinne Rombouts

Tinne Rombouts sluit zich aan bij de opmerkingen over de undercovercamera-beelden en de inbeslagname. Zij heeft nog een technische vraag. Volgens artikel 2 van het ontwerp van decreet is de 'verantwoordelijke' een natuurlijke persoon, eigenaar of houder van een dier die er gewoonlijk een onmiddellijk beheer of toezicht op uitoefent. Betekent dit dat de verzorger van een dier effectief verantwoordelijk is, meer nog dan de eigenaar? Dat is voor het lid niet helemaal duidelijk. Stel dat een eigenaar zijn dier aan iemand toewijst om het te verzorgen; is dan de verzorger of de eigenaar de verantwoordelijke?

2. Antwoorden

Minister *Ben Weyts* antwoordt dat er inzake de slachthuisregeling nog veel uitvoerend werk moet gebeuren. De regering creëert hier veelal een rechtsbasis voor de toekomst. Bijvoorbeeld de klokkenluidersregeling voor de AWO is voorwerp van uitvoeringsbesluiten. Het gaat over de jaarlijkse opleiding van personeel, de beperkte geldigheid van de erkenning van de AWO, wat er moet gebeuren als er geen opleiding werd gevolgd en dergelijke.

De regeling voor de halsbanden geldt enkel voor honden omdat de problematiek zich alleen daar voordoet.

Het transport van dieren is slechts een onrechtstreekse bevoegdheidsoverdracht. Vlaanderen is bevoegd voor de bepaling van de voorwaarden voor het transport. Het gaat dus over de voertuigen. Dat heeft meer te maken met Mobiliteit dan met Dierenwelzijn. Vroeger was dat een bevoegdheid van het FAVV, nu is dat een Vlaamse bevoegdheid. Vlaanderen verleent certificaten voor de voertuigen die bestemd zijn voor het transport van dieren. Verder gaat dat niet.

Buiten de slachthuizen komt er inderdaad geen wijziging van de regelgeving.

De geheimhouding inzake de Proefdierencommissie lijkt de minister een evidentie. Het gaat vaak om een hypercommerciële omgeving. Heel wat laboratoria doen dierproeven in het kader van medisch onderzoek en geneesmiddelen. Als men een uitspraak wil doen over de noodzaak van een dierproef moet men verregaand inzage krijgen in de zaken die getest moeten worden. In alle gevallen krijgt men vertrouwelijke informatie die een soort bedrijfsgeheim kan zijn. De minister gaat ervan uit dat dit de grond is, zoals die vroeger bestond en zoals Vlaanderen die overneemt.

Het artikel betreffende 'verenigingen voor de dierenbescherming' is een artikel dat nooit werd gebruikt. De Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn heeft nu wel verscheidene organisaties opgenomen. Daar is een de-facto-erkenning in de praktijk. De minister ziet geen reden om dat artikel te behouden.

De controlebevoegdheid wordt aangepast aan de zesde staatshervorming, waarbij het FAVV wordt geschrapt en waarbij de dienst Dierenwelzijn en de

federale en lokale politie bevoegd worden. Er wordt ook in een legitimatiebewijs voorzien. De Raad van State vroeg om na te gaan of de aanduiding van de lokale en federale politie en van contractuele medewerkers van de dienst Dierenwelzijn past binnen de bevoegdheidsverdeling. Minister Ben Weyts heeft zich beroepen op de redenering in de rechtsleer, maar ook op de rechtspraak van de impliciete bevoegdheden: Vlaanderen wordt misschien niet uitdrukkelijk bevoegd gesteld voor het regelen van de bevoegdheden van de federale en lokale politie, maar als dit noodzakelijk is voor de uitoefening van een toegewezen bevoegdheid en voor de handhaving van die toegewezen bevoegdheid, dan is dit toegelaten op basis van de ratio van de impliciete bevoegdheden.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde zegt dat zijn concrete vraag gaat over de passage van de exclusieve bevoegdheid van de statutaire of contractuele dierenartsen van de dienst. Die passage wordt geschrapt en het is hem niet duidelijk waarom. Er is toch geen discussie over de bevoegdheid van controle op de laboratoria?

Minister *Ben Weyts* zegt dat het over de discussie 'contractueel of statutair' gaat. De kritiek van de Raad van State was dat men iets in de Dierenwelzijnswetgeving ging regelen, namelijk het gelijke statuut van contractuelen en statutairen, dat niet moet worden geregeld in de Dierenwelzijnswetgeving. Het is zelfs geen bevoegdheid van de Vlaamse overheid. Opnieuw, volgens de theorie van de impliciete bevoegdheden, zegt Vlaanderen nu dat de contractuele of statutaire ambtenaren in dezen gelijke bevoegdheden hebben.

In artikel 33 van het ontwerp van decreet wordt een rechtsbasis gecreëerd die verder moet worden uitgewerkt. Minister Ben Weyts heeft enkele weken geleden al gezegd dat er een studie in de markt is gezet voor de uitwerking van een eigen inspectieteam voor de slachthuissector, samengesteld met mensen die werken in opdracht van de Vlaamse overheid. Die dienst wordt niet verricht door ambtenaren, maar naar analogie van de DMO's wordt een gelijkaardig systeem uitgewerkt. Dit artikel verschaft daarvoor de rechtsbasis. De concretisering zit vervat in de uitgeschreven studie. Op basis daarvan zal men het via uitvoeringsbesluiten gestalte geven. Eerst moet natuurlijk de rechtsbasis decretaal worden geregeld, en dat gebeurt hier.

Waarom is er een andere datum voor de inwerkingtreding van de regelgeving met betrekking tot elektrische halsbanden? Dat heeft vooral te maken met het feit dat nog moet worden nagegaan hoe het in de praktijk mogelijk kan worden gemaakt. Minister Ben Weyts heeft de problemen geschetst die er momenteel zijn. Hij is er geen voorstander van om dit volledig te verbieden. Hij denkt dat een toepassing in bepaalde bijzondere gevallen mogelijk moet zijn, bijvoorbeeld voor specifieke opleidingen. Men zegt ook dat dit een ultieme oplossing is om honden met gedragsproblemen alsnog op het juiste pad te krijgen. Dit is een punt van discussie, maar als je die mogelijkheid open wil houden, is de vraag hoe je dit gaat regelen. Als je dit nog enkel wil toelaten voor gedragstherapeuten, dan is er het probleem dat die beroepen vandaag niet zijn geregeld. Er zijn geen vestigingsvoorwaarden, geen opleidingsvoorwaarden aan verbonden. Dat is een praktisch probleem. Opnieuw wordt een rechtsbasis gecreëerd om het mogelijk te maken om desgevallend een regeling uit te werken, maar voorlopig wordt er niet verder gegaan, gelet op de praktische problemen.

Vlaamse Meesters zijn meer de specialiteit van minister Ben Weyts en moderne kunstenaars iets minder, zeker als ze met dieren aan de slag gaan. Wim Delvoye houdt zich bezig met het tatoeëren van varkens vanuit ver gelegen oorden, China, en niet vanuit Vlaamse velden.

Inbeslagname gebeurt niet te pas en te onpas. In artikel 32 staat ook de mogelijkheid tot bijstand van een dierenarts of van een externe deskundige. Daarvoor heeft men zich laten inspireren door de milieuregelgeving. Net zoals het in de milieuregelgeving niet verplicht is, wil minister Ben Weyts het ook niet verplichten want dan zeg je de facto het vertrouwen in je eigen diensten op.

Wat de bepaling van de verantwoordelijke betreft, stelt de minister dat er ook een verwijzing naar de verzorging is in artikel 2. Als de verzorging tekortschiet, is natuurlijk de verzorger verantwoordelijk. Bijvoorbeeld: asielen blijven eigenaar van een dier maar de adoptant is de verantwoordelijke. Als de adoptant het dier verwaarloost, is de adoptant verantwoordelijk en niet het asiel.

De inspectie blijft bevoegd voor laboratoria maar de politie wordt ook bevoegd gemaakt.

3. Aanvullende bespreking

Bart Dochy heeft geen echt antwoord gehoord op zijn vraag naar de overweging om eventueel na evaluatie te zoeken naar een administratieve procedure in geval van inbeslagname.

Minister *Ben Weyts* zegt dat als er zich grote problemen zouden voordoen, hij altijd bereid is om te evalueren.

Tinne Rombouts wil meer duidelijkheid over de definitie 'adoptant' en 'asiel'. De adoptant neemt op een moment duidelijk de verantwoordelijkheid over omdat op een bepaald moment de adoptant ook definitief eigenaar wordt. Maar wie is de verantwoordelijke als er iemand eigenaar is die iemand anders aanduidt als verzorger? De spreker verwijst naar een concreet voorval van verwaarloosde dieren die eigendom waren van een bepaalde organisatie maar aan verzorgers werden toegewezen. Ze vraagt zich af wie hier de verantwoordelijke is, de verzorger of de eigenaar van het dier want het dier staat op naam van een andere eigenaar dan degene die het verzorgt. Er kunnen zich verschillende situaties voordoen. Wie is uiteindelijk de verantwoordelijke: diegene die de dagdagelijkse verzorging op zich neemt of niet?

Minister *Ben Weyts* stelt dat degene die instaat voor de verzorging, de verantwoordelijke is. Dat staat net in de regelgeving om te vermijden dat men elkaar nog langer met de vinger gaat wijzen. Volgens de definitie is het de natuurlijke persoon, de eigenaar of de houder van het dier die een onmiddellijk beheer of toezicht uitoefent. Als de verzorging tekortschiet, is de verzorger verantwoordelijk.

Volgens *Bart Caron* is een decretale aanpassing van deze wet voor niet-juristen niet eenvoudig. Er wordt verwezen naar de federale wetgeving, maar hij mist een soort van pedagogisch schema of overzicht. Zal de minister na de goedkeuring van het ontwerp van decreet en eventuele bijhorende uitvoeringsbesluiten, ook een sensibiliseringactie doen in de samenleving opdat die samenleving heel goed de gewijzigde en bijgestelde regels zou kennen? Dat vindt de spreker belangrijk.

Minister *Ben Weyts* zegt dat de inhoudelijke wijzigingen die zijn aangebracht, aan de betrokken doelgroepen zullen worden gecommuniceerd. Die doelgroepen variëren nogal, want het betreft een brede aanpassing. Het is niet zinvol om hierover een campagne te voeren voor het grote publiek omdat veel zaken worden gewijzigd die het grote publiek niet raken. Als het gaat over bijvoorbeeld proefdieren, zal daarover wel een specifieke communicatie en sensibilisering nodig zijn, net zoals wanneer het gaat over de slachthuissector. Het is vooral in

het kader van de verdere uitwerking, zoals de klokkenluidersregeling voor AWO's en de uitvoeringsbesluiten, dat er zal worden overlegd met de sector zelf.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde zegt dat het vooral gaat over het decretaal verankeren van een aantal belangrijke principes. Hij vraagt aan de minister wanneer hij de uitvoeringsbesluiten mag verwachten.

Minister *Ben Weyts* antwoordt dat hij dat niet in bulk gaat doen, maar afhankelijk van de problematiek in kwestie. Over de slachthuissector heeft hij een studie in de markt gezet. Daarin moet een soort architectuurnota vervat zijn over hoe dat zal worden uitgewerkt. Dat zal het voorwerp uitmaken van uitvoeringsbesluiten. En dan zitten we al in het voorjaar van 2019, aldus de minister. Over de andere elementen kan hij niet onmiddellijk antwoorden.

4. Toelichting en bespreking amendementen

Hermes Sanctorum-Vandevoorde stelt dat het voorgestelde amendement nr. 3 verder bouwt op een ander artikel dat al bestaat in de Dierenwelzijnswet, namelijk artikel 15, waarin staat dat het doden volgens de meest selectieve, minst pijnlijke en snelste methode moet gebeuren. In de praktijk, in het huis-en-tuingebeuren, vindt er toch nog heel wat onnodig leed plaats. Vandaar zijn voorstel om decretaal te verankeren dat middelen om dieren te doden waarbij de dood niet snel plaatsvindt, worden verboden. Dan is het aan de Vlaamse Regering om een specifieke lijst van verboden middelen op te stellen. Dat zou heel wat onnodig leed kunnen vermijden in het huis-en-tuingebeuren.

Bart Caron heeft een gelijkaardig amendement (amendement nr. 2) ingediend als Els Robeyns (amendement nr. 1), en dat gaat over het verruimen van het toepassingsgebied van elektrische halsbanden tot katten.

Minister *Ben Weyts* zegt dat elektrische halsbanden bij katten enkel worden gebruikt bij afwezigheid van afsluitingen. Dat is iets anders dan de toepassing bij honden. Bij honden wordt het ook gebruikt als afsluiting, maar dat is slechts één toepassing. Een andere toepassing zijn antiblafhalsbanden. Dat is van een andere aard. Als daar katten aan worden toegevoegd, wordt de mogelijkheid gecreëerd voor de Vlaamse Regering om via uitvoeringsbesluiten op te treden. Vanuit dat oogpunt heeft de minister daar geen principiële problemen mee.

Verder, als het in het amendement van *Hermes Sanctorum-Vandevoorde* gaat over het doden van dieren, dan is artikel 15 van de Dierenwelzijnswet van toepassing, en niet artikel 16, aldus de minister. Dat artikel 15 is al sluitend genoeg. In zijn huidige, ongewijzigde vorm zegt artikel 15 dat een gewerveld dier slechts mag worden gedood door een persoon die daarvoor de nodige kennis en bekwaamheid heeft en volgens de minst pijnlijke methode. Tenzij in geval van heirkracht en noodzaak, mag het enkel ter dood gebracht worden onder verdoving of bedwelming. En verder wordt bepaald dat wanneer het doden van een gewerveld dier zonder verdoving of bedwelming volgens de gebruiken van de jacht of de visvangst of op grond van andere rechtsvoorschriften is toegelaten, of dit gebeurt in het kader van een wetgeving ter bestrijding van schadelijke organismen, het doden enkel verricht kan worden volgens de meest selectieve, de snelste en de voor het dier minst pijnlijke methode. Aangezien het eigenlijk al in de Dierenwelzijnswet zit vervat, wil de minister het amendement niet in het ontwerp van decreet opnemen.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde verduidelijkt dat hij tijdens zijn toelichting naar artikel 15 heeft verwezen omdat zijn amendement eigenlijk een verdere uitwerking van het in artikel 15 vervatte principe is. Als iemand naar een gewone winkel gaat, kan hij daar de meest vreselijke toepassingen vinden. Er zijn nochtans veel diervriendelijke alternatieven. Hij geeft het voorbeeld van de lijmvallen. Wat het

dierenwelzijn betreft, zijn die vallen een verschrikking. Die lijmvallen specifiek verbieden, zou op het vlak van dierenwelzijn al een groot verschil maken. Hij beseft dat de commissie nu moeilijk kan beslissen de lijmvallen te verbieden, want dat is te specifiek. Dit kan beter worden doorgegeven aan de Vlaamse Regering, die hierover dan een concrete uitspraak kan doen. Het lijkt hem een meerwaarde te hebben het principe in het ontwerp van decreet op te nemen dat vallen die niet snel de dood tot gevolg hebben, niet mogen worden gebruikt.

Minister *Ben Weyts* haalt twee punten aan. Indien het gebruik van die middelen moet worden verboden, zou het beter zijn de handel te verbieden. Dat is echter geen Vlaamse bevoegdheid. Op basis van de duidelijke lezing van artikel 15 is het gebruik de facto al verboden. Het amendement voegt niets toe, tenzij de Vlaamse Regering een limitatieve lijst met verboden middelen zou aanleggen. Die lijst zal echter altijd achterophinken en bovendien de indruk wekken dat wat niet op de limitatieve lijst staat, toegelaten is. De minister twijfelt niet aan de nobele intenties van *Hermes Sanctorum-Vandevoorde*, maar hij denkt dat die lijst meer onheil zou aanrichten dan een oplossing bieden.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde wijst op het duidelijk verschil tussen wat in de regelgeving staat en wat in de praktijk gebeurt. Indien de Vlaamse Regering daar iets aan wil doen en zich wil engageren om al die pijnlijke vallen aan te pakken die dieren onnodig leed laten ondergaan, wil hij zijn amendement intrekken. Voor hem is het dan goed dat iedereen zich op artikel 15 baseert. Hij wijst er echter op dat er in de huidige situatie heel veel leed is, wat er ook in de regelgeving moge staan.

Minister *Ben Weyts* herhaalt dat het amendement, los van de discussie over gebruik en handel, niets toevoegt. Volgens de lezing van artikel 15 is het gebruik eigenlijk al verboden.

Wilfried Vandaele heeft de amendementen gelezen en de toelichtingen gehoord. Hij wijst erop dat dit ontwerp van decreet een voorgeschiedenis heeft en dat hierover al heel wat is vergaderd. Hij zou het liefst stemmen over het ontwerp van decreet zoals het voorligt. Dat betekent natuurlijk niet dat het in de toekomst niet kan worden geëvalueerd. Hij verwijst naar de woorden van de minister: daar is niemand ooit slechter van geworden. Een evaluatie moet altijd mogelijk zijn, maar volgens hem zou de gemakkelijkste werkwijze erin bestaan gewoon te stemmen over de voorliggende tekst.

III. Stemming

De amendementen nr. 1, 2 en 3 op het ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren in het kader van de zesde staatshervorming (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1555/2) worden verworpen met 8 stemmen tegen 2.

De artikelen 1 tot en met 42 van het ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren in het kader van de zesde staatshervorming en het ontwerp in zijn geheel (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1555/1), worden unaniem aangenomen met 10 stemmen.

Tinne ROMBOUTS,
voorzitter

Els ROBEYNS
Sabine VERMEULEN,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

AWO	animal welfare officer
DMO	dierenarts met opdracht
EG	Europese Gemeenschap
EU	Europese Unie
FAVV	Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen
FOD	Federale Overheidsdienst
pv	proces-verbaal